

Nuorten Osasto

Minkä nuorena oppii,
sen vanhana taitaa

CORDOVA, ALASKA.

Mökin tyttölle.

Syyskuun 3 p. olleen kirjoituksen johdosta Toverittareissa: "Mikä on onnellinen avioliitto?" j.n.e. Olen yksi tästä asiasta halukas keskustelija kanssanne. Tämä on suuri ja laajalle ulottuva; sekä yksi ihmis-elämän tärkein kysymys ja tehtävä, vastatakseen sanaa sen täydessä merkityksessään. Nim. onnellinen avioliitto.

Mitä minä ymmärrän ja näen, on se ainakin monelle työläis-orjalle vaikea saavuttaa, riippuen henkilöiden terveydestä ja suotuisasta olemassaolostaan.

Sen vähän minkä me ymmärrämme, me kuitenkin tiedämme, että terveys on yksi suuri tekijä ihmis-onnissa. Toiseksi oppi ja tieto, sillä meidän täytyy myöntää, että viisas näkee ja ymmärtää paremmin kuin tyhmä ja yksinkertainen. Näin ollen muodostavat sen kaksi ruumiillisesti ja henkisesti tervettä täydelleen toisiansa ymmärtävät ja luottavat henkilöt. Huomaa: Kaksi. Yksin ei voi saada aikaan oikeaa tulosta, väärässä maaperässä, olkoon henkilö niin etevä kuin tahansa. Molempien pitää näet vetää samaa nuoraa. Molempien, niin miehen kuin naisenkin pitää tarkoin tuntea itsensä. Käsitteä olemassaolonsa, sekä olosuhteet ja niiden mahdollinen vaikutus perhe-elämään. Ymmärtää itsensä kodintekijäksi ja kirkkaana nähdä edessään velvollisuutensa. Näin ollen pitää kummankin olla järkeviä ja mallillisia, aina tehdä sen minkä kerta päättää ja näkee tarpeelliseksi. Kumpikaan ei koskaan anna alietta onnensa rikkoutumiseen, sillä sellainen jo olisi epäpervertä. Järkevä sen kylä aina huomaa, vaan yksinkertainen ja ymmärtämätön sitä ei näe.

Monet miljoonat onnettomat kodit ovat tahranneet kauniit haaveilunsa ja kotionnensa alkaen pienimmästä huolimattomuudesta ja tyhmistä itsekkyyksistään, kasvaen niin pitkälle, ettei siitä enää voi nousta. Meidän pitää aina muistaa, ettemme koskaan koittaisi pahaa kehittää. Se kylä aina kehittyi itsestään, jopa ilankin nopeaan kaikkialla. Meidän pitää kehittää ja edistää ainoastaan minkä ymmärrämme hyväksi ja tarpeelliseksi. Lopettaa ja vastustaa kaikkea, minkä näemme tarpeettomaksi ja turmiolliseksi.

Kun me teemme aina sen minkä hyväksi päätämme ja päätämme sen minkä tarpeelliseksi ymmärrämme; silloin pääsemme irti siitä ainaisesta klusankappaleesta, joka on kaikkialla meitä vastassa. Nimittäin sanasta "ONNI".

Vielä meidän päiviämme kuulemme ympärillämme puhuttavan tuosta onnesta. Milloin on ollut onni ja milloin on taasen kova onni kohdannut. Surkuteltavaa tosiaan on tämä selkeä, joka luo ainoastaan vielä ihmiskuntaa. Me enimmäkseen vielä teemme mitä me emme näe ja niistä seuraavat tulokset me näemme ja kutsumme niitä milloin onnellisiksi milloin taasen kova-onnisiksi, tulosten mukaan.

Me näemme vielä niinkin helkkoja ja raukkamaisia henkilöitä joukossamme, jotka tekevät riuksuttaen, minkä tietävät itselleen turmioksi. Esim. mies, joka tupakoi eli on kiintynyt johonkin muuhun turmiolliseen paheeseen. Tuntien sen vaivaksi itselleen ja jaksaa ainoastaan sanoa, ettei hän voi siitä luopua. Tämä olisi aivan naurettavaa, vaan asia on päinvastoin. Meidän täytyy surkutella, että sellaisetkin henkilöt koittavat olla kodin tekijöitä avioliitossa. Heikkäläisillä on tämä onni ja kova-onni seuraamassa töitään. Heidän työnsä tulokset tulevat ja tapahtuvat aina onnen kauppaan. Tällaiset henkilöt eivät paljoa ymmärrä ja senkin vähän minkä ymmärtävät, eivät sitäkään jaksaa tehdä.

Kuinka kauhea vahinko yhteiskunnalle on, että sellaisten henkilöiden sallitaan toimia perheen lisäjinä ja kasvattajina.

"Mitä ihminen kylvää, sitä hän myös niittää", sanoo sananlasku, joka sopii tähän, vaikka tosin taloudellisesti meidän yhteiskunnallisissa oloissa tämä ei pidä paikkaansa; sillä kylväjää ei juuri päästetä katso-maankaan, vielä vähemmän niittämään mitä hän on kylvänyt.

Tämä on niin suuri ja laaja kysymys, ettei tahdo ymmärtää, mistä reunasta alkaisi puhumaan. Olen koettanut kuvata ainoastaan onnellisen avioliiton kaksi tekijää.

Miten henkilöt itsensä siihen valmistaisivat ja mitkä olisivat onnellisten avioliitosten oikeita töitä ja velvollisuuksia avioliitossa, pysyäkseen onnellisena, säilyttääkseen ehjänä ja pyhänä keskinäisen kotirakkauden.

Tästä haluaisin jatkaa, jos Selmätti tämän myöntää ja katsoo tarpeelliseksi?

Toiseksi: Soisin tämän tulevan Nuorten Osastoon; jotta me nuoret voisimme tästä keskustella, vaan saahan tähän vastata vanhatkin; vaikka kuinka vanhat ja kelvottomat? — Saahan, täti?

Toveruudella. AARO.
Saa varmasti. — Selmätti.

Yksinäinen

Elon merta pauhaavaa
Mun yksin täytyy soutaa
Kunnes tulee kuolema
Mun poies täältä noutaa.

Jo soutanut oon kauan,
Vaan sallimus sen tietää,
Koska päätetty matka tää
Ja levon mulle sietää.

ARVO R. LINDEWALL. —

Ma istun yksin

Mä istun yksin ja mietin vaan
eloni kulkua kummaa,
kuinka ompt se joskus rattoisaa,
kuinka joskus taas synkkää, tummaa.

Mä istun yksin muistellen
niitä muistoja lapsuuden,
kun laulaen vain, ei huolia mull'
kävin leikkeihin veikkojen.

Mä istun yksin ja muistan ain'
eloni kulkuni kolkon, mutkaisen;
kun pilvet, päivät ne vierivät vain,
veivät kauaksi onneni rattoisen.

Mä istun yksin, kun yksinäin
on kaifoni kaikista hellin;
Silloin ei häiritä voi yksikään,
niitä haaveita, joita mä lemmin.

Mä istun yksin, kun ystävää
en löytänyt haaveilleni.
Kun kohtalon pilvissä kauas pois,
mun lempeni hellin meni.

Mä istun yksin, vaan laulellen,
kun eloni lhtaan kulkee.
Mä istun yksin, kunnes hiljalleen
lauta mun poveensa sulkee.

MARTHA NIEMELÄ.

SYKSYÄ ja KEVÄTTÄ

Lehti, kellonkorva, on maahan pudonnut. Kesäinen vihreä puku on luonnolta kadonnut ja sortunein lakastunein katseen katsoo se syksyn tuloa. Surullisina nyökäyttävät puut oksiaan, sillä eivät ne ole elämästä laanneet. Näyttää koko luonto talven käsiin joutuneelta.

Joskus sentään tulkahtaa auringon kultainen säde, mutta se on kuin pilan tekoa kesän kauneudelle. Taas alkaa lunta satamaan; syksy ja täysi talvi tappelevat keskenään. Luontokin näyttää syksyllä niinkuin se te-

kisi kysymyksen: miksi meiltä on kauneus ryöstetty?

Luonto ei kuuntele kysymyksiä, eikä vastaa niihin. Tuuli repii, riuhtoo, puistelee puita ja huoneita, jotka avuttomana seisoo täröttävät.

Hetonta on elämä, pimeä on nyt päivä ja pitkät mustat ovat nyt yöt. Luonto lepää alla valkovaipan. Luonaon suuri valtakunta makaa. Kylmä yksin maata hyväilee. Mutta pakkanen, kovin ei sinunkaan voimasi ole murtumaton, vaikka kuinka pöyhistelisit. Aika on sinullekin tuleva, että voimattomaksi jäät. Saapuu kevät. Taaskin saat pakoon lähtee kauvaksi pohjolaan.

Kevällä alkaa taas aurinko lämpimästi paistamaan. Luonto nukkua taas herää. Kaunisti linnut laulavat vapauden laulua. Luonto pukeutuu juhlapukuunsa ja me ihmisetkin saamme nauttia kesän ihanuudesta.

Meiltä köyhällistöltä on riistetty elämisenolkeus enemmän kuin luonnolta. Kesä saa vapaasti olla sen määrätyn aikansa joka vuosi, jonka syksy aina runtelee. Kun tulisi meillekin pian kevät, niin silloin kaikki sorretut yhdessä laulaisimme vapauden kööriä laulua. —EMMI.

KÖYHÄN PIKKU SISKO.

(Jatk. 3:lta sivulta)

ty, että heittää itseni teidän armoillenne tällä tavalla. Mutta minun täytyi. Te olette ensimmäinen ihminen, mitä olen nähnyt viime kolmen kuukauden sisällä, johon olisin voinut luottaa... Se on, sen jälkeen kun tulin tietämään kuinka kavalolta miehet ja naiset ovat... Mutta te ette tiedä kuinka se tapalutui, ette-hän? Minä asuin maalla—pienessä Indianan kylässä setäni luona. Minä luulin että he eivät ole hyviä minua kohtaan—minun piti tehdä kovasti työtä, ja Mr.—eräs mies tuli sinne ja kertoi minulle että olen orja. Hän sanoi että hän rakastaa minua ja sitte minä karkasin, ja tulin Chicagon hänen kanssaan. Minä huomasin kuinka pahoja ihmiset voivat olla. Sukulaiseni eivät olleet ensinkään julmia ja häijyjä, kuten luulin. Minä jumaloin sitä miestä, mutta minä en tieninyt sitä silloin. Hän sanoi että menemme avioliittoon Chicagossa... Mutta hän ei ottanutkaan minua vaimokseen. Ensin elimme yhdessä ja minä luulin olevani onnellinen, sitte hän pakoitti minun menemään kadulle ja myömyään itseäni—ja hän otti rahat. Jos menin hänen luokseen ilman rahaa, pakoitti hän minun menemään takaisin. Kerran koetin olla ulkona koko yön myömättä itseäni—ja poliisi vei minut putkaan. Hänen täytyi maksaa sako, ja hän uhkasi tehdä minulle pahaa, jos vielä uskaltaisinkin tehdä sen. Sitte hän meni pois ja jätti minut erään naisen kanssa—nainen oli vielä häijympi minulle kun hän oli... Toiset tytöt sanoivat että ei hyödytä kapinoida, että poliisi vangitsisi minut huonon käytön sen tähden ja että minun nimeni pantaisi kaikkiin sanomalehtiin, ja että ei kukaan välittäisi kuitenkään langenneesta työstä, jollainen minä olen... Olin tul-

la hulluksi, mutta olin päättänyt päästä pois joskus. En nauttinut väkijuomia enkä käyttänyt minkäänlaisia rohtoja, kun näin mitä se tekee muille—ja minä aina toivoin pääseväni pois... Se mies on lähettänyt minua egyptiläiseen ravintolaan jo kaksi viikkoa. Heti kun näin teidät, tahdoin puhua teille sitte aloin pelkäämään että te olette samanlainen kuin muutkin ja minä odotin. Tänä iltana päätin koettaa onneani... Olen niin iloinen... Olen kovin uupunut... luulen että voin nukkua tunteita. Hän katsoi Anttonin heikkosti hymyillen ja silmänsä painuivat kiinni kun hän lakkasi puhumasta.

Anton oli pulassa. Olla kahden onnetoman nuoren naisen vartijana yht'aikaa, ei ollut mikään huvittava asema kuitenkaan. Kuitenkin, niin vaikealta kun asemansa näyttikin, ei se kuitenkaan karkoittanut hänen humorista luonnettaan.

"Ja niin minulla tulee olemaan hospitaali ja ojennuslaitos, toimieni ohella kirkkoköörissä, musiikinopettajana, ja rekilaulujen soittajana", hän ajatteli itseksensä hymyillen toimiansa monipuolisuudella. Tyttö hänen vierellään tuskin voi pidättää itseään hereillä ankaran väsymyksen tähden. Ja Anton hartaasti toivoi että ei hän vaan sairastuisi myöskin, sillä Veronan hoito jo uhkasi kulluttaa hänen pienet säästönsä loppuun.

Aidin hämmästys nousi ylimmilleen kun Anton esitti hänelle nuden hollhokkinsa.

"Mutta meillä ei ole sijaa. Meillä on vain kaksi vuodetta, ja sairas tyttö on toisessa niistä. Mitä me teemme? Kukaan ei voi nukkua sairaan kanssa, ja nyt meitä on kolme yhdelle vuoteelle—ja sinä vielä olet poika! Jos olisit tyttö, niin voisimme ehkä jotenkin sovittelua, mutta..."

"Älä huolehdi äiti. Kun keran olen syntynyt pojaksi jo kaksikymmentäkolme vuotta sitten, on hyödytöntä päätellä nyt enää mitä tehtäisi jos olisin tyttö. Minä valvon Veronan luona sillä aikaa kun sinä nuket, kuten olen tähänkin asti tehnyt. Sitte voit sinä valvoa ja minä voin levätä tuolilla. Miss—suokaa anteeksi" ja hän jatkoi englannin kielellä: "mutta mikä on teidän nimenne?"

"Minun nimeni? Oh, se on Mary—Mary Elizabeth."

"Hyvä on, Mary Elizabeth, te ja äiti voitte nukkua minun vuoteellani tänä yönä. Huomenna ostan uuden vuoteen itselleni. Minä valvon Veronan luona nyt ja sitte nukahdan hiukan tuolilla."

(Jatk.)

Toverittaren yksityisnumeroiden hinta on viisisenttiä kappale päitsi niputtain ostain, jolloin ne ovat (viisi kappaletta ja siitä ylöspäin) kaksi senttiä kappale.